



Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 29 Αὐγούστου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 92

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. —
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας « Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας », διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Εἰς γραφεὺς ἁμοιᾶζων ὑπνέτην μάλλον ἢ ἄνθρωπον γραμμάτων ἐφρόντιζε νὰ εἰσάγῃ τοὺς ἐπισκέπτας, ἀφοῦ ἐσάρωνε τὸ κατάστημα.

Εἶχον σημάνη ἤδη δέκα ὧραι ὅτε ἠκούσθη κρούμενος ὁ κώδων.

Ὁ γραφεὺς ἀνοίξας εἰσήγαγε γέροντα ὑψηλὸν καὶ ἰσχνόν, ὃν βλέπων ὁ Ρουμπινῶ ἔχαρῃ, διότι τὸν ὑπερέβαινε κατὰ τὴν ἰσχύτητα. Τῷ ἔδειξεν ἔδραν ἀρκούντως εὐπρεπῆ ἐπεστρωμένην διὰ δερμάτος τῆς Κορδοῦσης, ἀφοῦ τὸν ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ξένος διὰ προφορᾶς ἰταλικῆς, εἶμαι ἰταλός.

— Τὸ βλέπω, κύριε.

— Ὄνομάζομαι κύριος Ζαβακός.

— Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω.

— Ὁ ἐκ Μιλάνου διδάσκαλος.

— Διδάσκαλος;

— Τοῦ χοροῦ.

— Πολύ καλά, ἀλλά...

— Ἐλθὼν εἰς Παρισίους κατώκησα παρά τινι φίλῳ μου, τῷ ἐνδόξῳ Σερβέν.

— Σερβέν;

— Τῷ γλύπτη.

— Δὲν τὸν γνωρίζω, κύριε, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ εὐκολὸν νὰ γνωρίζῃ τις ὅλας τὰς ἐπισημότητας τῶν Παρισίων...

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ζαβακός, ὁ

φίλος μου ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μὲ φιλοξενῇ· ἀλλ' ἔχει μεγάλην οἰκογένειαν καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν βαρύνω.

— Φυσικόν.

— Ἐξ ἄλλου μέρους, δὲν ἔχω μέρος νὰ μελετῶ, διότι δὲν εἶμαι μόνος, ἔχω μετ' ἐμοῦ τὴν μαθήτριάν μου Ροζίταν.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Ρουμπινῶ ἀνεπήδησεν.

— Πῶς, κύριε, ἡ Ροζίτα, ἡ ἐνδοξὸς Ροζίτα;

— Μάλιστα, κύριε, εἶμαι διδάσκαλός της, καὶ ἐπειδὴ γυμνάζεται ἔχω ἀνάγκην οἰκήματος ἰδιαιτέρου.

— Εἶμαι εὐτυχῆς ἂν δυνηθῶ νὰ σᾶς ὑπηρετήσω.

— Παρατήρησα ἀντικρῦ μας ὅτι ἐνοικιάζεται παρ' ὑμῶν μέγαρον, κενὸν ἦδη, καὶ ἦλθον...

— Οὐδὲν εὐκολώτερον, κύριέ μου, εἶναι τὸ μέγαρον τῆς Λώρας Δουβερνώ, καλλιτέχνιδος, ἣτις ἀπουσιάζει πρὸς τὸ παρὸν εἰς Ῥωσίαν· θέλετε νὰ τὸ ἐνοικιάσητε;

— Μίαν αἴθουσαν κενὴν διὰ τὰ γυμνάσματα καὶ δύο δωμάτια μόνον, διότι δὲν εἴμεθα πλούσιοι.

— Θὰ σᾶς τὸ ἐνοικιάσω εἰς καλὴν τιμὴν, πεντακόσια φράγκα κατὰ μῆνα, ἐχέσθε;

— Εὐχαριστῶς.

— Ἀλήθεια, κατοικεῖ ἐκεῖ μία θαλαμηπόλος τῆς καλλιτέχνιδος, ὀνομαζομένη Ἰουλιέττα· θέλετε νὰ τὴν κρατήσετε, ὅπως σᾶς ὑπηρετῇ ἀντὶ εὐτελοῦς τινος ποσοῦ;

— Μάλιστα, κύριε.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες συμφωνήσαντες ἐντελῶς, ἐχωρίσθησαν κατευχαριστημένοι ὁ εἰς ἐκ τοῦ ἄλλου καὶ δι' ὑποκλίσεων λίαν κωμικῶν χειρετῶντες ἀλλήλους.

KB'

Ὅτε ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐπέστρεψεν ἐν τῷ οἴκῳ της, τῇ ἐφάνη ὅτι τὸ δωμάτιόν της κατηγάζετο ἐκ πασῶν τῶν λαμπροτήτων, ἃς κατέλιπεν εἰς Παρισίους, ὅπου ἤλπιζεν ὅτι ταχέως ἤθελεν ἐπανέλθῃ.

— Τὸ προησθάνετο!

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ σχέδιόν της, ὅπως ἀόριστον ὅτε ἔλεγεν εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Παρισίους, κατέστη ὀριστικόν.

Ἦδη ἐγνώριζε τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς.

Εἶδεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ροζενδόλ.

Καὶ τόσον ἀκριβῆ ἀνάμνησιν ἐτήρει αὐτῶν, ὥστε θὰ ἠδύνατο ἀδιστακτικῶς νὰ τὰ σχεδιογραφῆσῃ.

Εἶχεν ἀενάως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, τὸ αὐστηρὸν βλέμμα του, καὶ τὴν ὑπερήφανον καὶ περιφρονητικὴν πυχὴν τῶν χειλέων του, ὡς καὶ τὴν κόμην αὐτοῦ τὴν μελανὴν καὶ λίαν ἀναμειγμένην ἦδη, μετὰ τινων ἀργυρῶν τριχῶν.

Ἐν συνομιλίᾳ τινὶ μετὰ τοῦ Ἀνδρέου τοῦ γνωρίζοντος καλῶς τὸν κόσμον ἐκεῖνον, οὗτινος ἐγνώρισε μόνον τὰς κακουργίας, ἔμαθε ταχέως ὅ,τι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ.

Ἡ ζωηροτάτη φαντασία της, ὑπνώττουσα ὑπὸ τὸ κλῆμα καὶ τὰ ἀρώματα τῶν τροπικῶν, ἠγέρθη διὰ μιᾶς ὡς ὄφις ἑτοιμος νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς λείας του.

Ἐν τῷ βραχεῖ ἐκείνῳ ταξιδίῳ της ἀπὸ ἀπὸ Ῥόγης εἰς Παρισίους καθὼς καὶ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της ἐκ Κούβας, εἶδε καὶ ἠνώνησεν ἐκ τῶν παρατεταμένων βλεμμάτων τῶν εἰς αὐτὴν προσηλωμένων ἀναποσπάτως, πλείοτερον τοῦ ὅσου ὁ καθρέπτης αὐτῆς τῇ ἐδίδαξε, τὴν δύναμιν τῆς ἀπαρμίλλου καλλονῆς της.

Ἐπὶ τῆς κόρης τῶν αὐστηρῶν ἱεροχρῶν ὀμμάτων τοῦ βαρῶν Ροζενδάλ, εἶδε διαλάμποντα διακαῆ πόθον, γεννηθέντα ἐκ τῆς μαγνητικῆς προσεγγίσεως τῶν δύο αὐτῶν ὑπάρξεων, ὡς ὁ κεραυνὸς γεννᾶται ἐκ τῆς προστρίψεως, δύο νεφελῶν πεπληρωμένων ἠλεκτρισμοῦ.

Καὶ ὅταν ἀπεχωρίσθησαν, διὰ βλέμματος ὅπερ καθίστων ἡδύτερον αἱ μακραὶ βλεφαρίδες τῆς, τῷ ὑπέδειξε πάσας τὰς φλόγας τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ἡδονῶν, ὧν ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἦτο πλήρης.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠνώνησεν ὅτι θὰ τὸν ἐπανεβλεπεν.

Ἡσθάνετο ὅτι τὸν κατέκτησε καὶ ἡ χαρὰ αὐτῆς ὑπῆρξε μεγίστη.

Ἦτο ὁ πρῶτός τῆς θρίαμβος!

Τὸν μαρκήσιον δ' Ἀρτάν δὲν ἐγνώρισεν εἰσέτι.

Ἐπεθύμησε νὰ τὸν ἴδῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πρόσφατον πένθος τῆς δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον, ὅπου θὰ τὸν ἀπῆντα, περιωρίσθη εἰς τὸ ἐν τῷ μεγάρῳ δ' Ἐλύ δωμάτιόν τῆς.

Ἐν τινι λευκώματι ἐν τούτοις, εὐρισκομένη ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ πρίγκηπος, τῇ ἔδειξεν ὁ Ἀνδρέας τὰς εἰκόνας τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ αὐτῶν, διότι καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὡς ὁ εὐδαίμων σύζυγος αὐτῆς, ἠγνόουν τὸ μυστήριον τοῦ βίου τῆς.

Εὐδαίμων σύζυγος! Καὶ ἦτο τῷ ὄντι ὁ Ἰωάννης κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοιοῦτος.

Καὶ ὁ Ἀνδρέας αὐτὸς παρὰ τὰς προκαταλήψεις του, ἄς συνεμερίζετο μὲ τὸν ἀδελφόν του Θωμᾶν καὶ τὴν ζηλότυπον Βαρβάρην, ἐσαγηνεύθη.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἀπλή, ὑποτεταγμένη, γλυκεῖα ἐδείκνυτο παρὰ πᾶσαν ἄλλην περιποιητικὴν, ὡς τρυφερὰ σύζυγος, ἐκφράζουσα εἰς πᾶσαν στιγμὴν πρὸς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς διὰ τὸ παρελθόν, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς διὰ τὴν ἀσφάλειάν τῆς ἐν τῷ μέλλοντι.

Καὶ πρὸς τὸν Ἀνδρέαν δέ, διὰ τρόπον λεπτοῦ καὶ εὐγενοῦς, ἔνθα διεφαίνετο ἡ εὐγενὴς δέσποινα, ἥς ἐκείνητο πάντα τὰ προτερήματα, ἐφέρετο μετὰ περιποιήσεων τῶν ὁποίων ἡ εὐγενὴς ἀπλότης τὸν συνεκίει.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἐπλήρωσε τὴν ὀφειλὴν τῆς!

Τῷ ὠμίλησε περὶ τῆς μητρὸς του μὲ τοσοῦτον σέβας καὶ τόσην συμπάθειαν, ὥστε ὁ γραμματεὺς τοῦ πρίγκηπος ἔμεινεν ἔκθαμβος καὶ νενικημένος.

— Εἶναι μάγισσα, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν τῇ ἐπαύριον.

— Εἶναι θεά, ἀπῆντησεν ὁ Ἰωάννης.

Καὶ ἐν Ρόχη ἡ μαγεία ἐξηκολούθησεν.

Ἡ ἀνοιξὶς εἶναι ἐξαιρέτου γλυκύτητος εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τὰ τόσῳ δαψιλῶς προικισθέντα ὑπὸ τῆς φύσεως.

Αἱ ἀνθισμέναι μηλείαι μὲ τὸ λεπτὸν ροδινὸν χρῶμα τῶν ὠμοῖαζον πρὸς ἀνοθεύμας.

Περίξ τῶν τοιχῶν τοῦ πύργου, αἱ τάφροι πλήρεις ἄλλοτε ὕδατος νεκροῦ, ἦσαν ἤδη καταπράσιναι, τὸ δὲ ἀρόφυλλον ἐτίναζεν

ἐν αὐταῖς τοὺς καταράκτας τῶν χρυσῶν του ἀνθῶν. Τὰ δένδρα ἦσαν καταπράσινα ὅλα ἐκ τοῦ ἀνανεωθέντος φυλλώματος αὐτῶν, αἱ δὲ πρασιαὶ παρίστων, εἰς ἕκτασιν μακρὰν ὅσον ὁ ὀφθαλμὸς ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ πράσινον ἐκ βελούδου τάπητα.

Πρὸ τῆς εἰς Παρισίους ἀναχωρήσεώς τῆς, ἡ κρεολὸς ἐκλείετο μόνη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, μὴ ἐξερχομένη παρὰ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ δειπνοῦ, ἤδη ἔλεγε συνεχῶς κίπτουσα πρὸς τὸ οὖς τοῦ συζύγου τῆς:

— Πάρε με μαζὴ σου!

Καὶ ἐκεῖνος τεθελγμένος καὶ εὐτυχὴς τὴν ἔφερε μεθ' αὐτοῦ καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιονόσ του, διέτρεχε τὰς πεδιάδας ἔνθα τὰ ποιμνία τῶν βοῶν καὶ ἀγελάδων περιφερόμενα μὲ τὸ βαρὺ των βῆμα, ἐθυθίζοντο ἐν τῷ ὑψηλῷ χόρτῳ μέχρι τῆς κοιλίας αὐτῶν.

Οἱ χωρικοὶ βλέποντες αὐτοὺς διαβαίνοντας, ἔλεγον:

— Ἰδοὺ ἀνθρωποὶ εὐδαίμονες!

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν Ἰωάννην ἡ Βιλλωδαὶ ἡ γνώμη αὕτη ἦτο ἀληθεστάτη.

Ὁ ἔρωσ ὑφ' ᾧ ἐμεθύσκετο, τὸν καθίστα πολλάκις ποιητὴν.

Ἰσταμένος ἐνίστε ἐν τινι ἐρήμῳ γωνίᾳ, ἠσπάζετο τὴν κόμην καὶ τὸ μέτωπον τῆς Μαρίας λέγων:

— Σὺ εἶσαι δι' ἐμὲ ἡ ἀνοιξὶς, καὶ σὺ ὁ ἡλιὸς μου!

Καὶ ὀρέπων ὁ ἴδιος ἀνθη μηλέας τὰ προσήλου μόνος εἰς τὸ στῆθος τῆς νέας.

Ἡ μικρὰ Βαρβάρη παρεμόνευε καὶ παρετήρει διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ πάντα τὰ δείγματα ταῦτα τοῦ ἔρωτος.

Καὶ ἡ πτωχὴ καρδίᾳ τῆς ἐσπίρτα ὑπὸ τὸ βαμβάκερον ἐνδύμα τῆς.

Διὰ νὰ εἴπωμεν δὲ ἀκριβῶς ὅτι ἠσθάνετο, ἐδυσπίστει.

Πῶς; ἡ ξένη αὕτη ἡ τόσῳ ἀγέρωχος καὶ ψυχρά, ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς ἐν Ρόχη, νὰ μεταβληθῇ αἴφνης εἰς ἐρωτόληπτον καὶ διαχυτικὴν δὲν τῇ ἐφαίνετο, τόσῳ ἀπλοῦν!

Ἄλλ' ἔκρυσσε τὴν δυσπιστίαν τῆς.

Ἦνοιξεν ὅμως τὰ ὠτά τῆς καὶ διέστειλε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς! "Ἄνευ ψευδοῦς αἰδοῦς ὠτακοῦσαι καὶ ἐπρόσπεχε, μήπως κατορθώσῃ νὰ συλλαβῇ τὸ νῆμα τοῦ αἰνίγματος.

Ἄλλὰ μάτην ἔχανε τὸν καιρὸν τῆς!

Ἐν τούτοις πρωῖαν τινὰ νέον τηλεγράφημα ἀφίχθη ἐν Ρόχη.

Ὁ βαρῶν Ροζενδάλ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ, συνοδευομένου ὑπὸ ἐπισήμου τινὸς ἀρχιτέκτονος τοῦ κυρίου Μονχανέν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Βαρβάρη παρετήρησε σπασμωδικὴν τινὰ κίνησιν τῶν χειλέων τῆς κρεολοῦ, καὶ μακρὸν στεναγμὸν ἀνεγείραντα τὰς πτυχὰς τοῦ μαύρου λεπτοῦ ὑφάσματος τῆς ἐσθῆτός τῆς.

Ἐν τῷ τηλεγραφίῳ δὲ βαρῶν παρεκάλει τὸν Ἰωάννην νὰ φροντίσῃ ὅπως ἐξεύρῃ τὸ καταλληλότερον πρὸς οἰκοδομὴν πύργου μέρος.

Ὁ Ἰωάννης εἶπε τί ἀκατάληπτον ὁμοίαν πρὸς γυλλισμὸν ἀγριοχοίρου ὃν διώκουσι τῆς φωλεᾶς του.

Καὶ πράγματι τὰ σχέδια ἐκεῖνα δὲν τῷ ἠρεσκον.

Ἐν ὅλῃ ἐκείνῃ τῇ εὐγενείᾳ τῆς φράσεως διέβλεπεν ὅτι ταχέως ἴσως θὰ ἔφρευεν ἐκεῖθεν.

Αὐτὸς ἠρέσκετο εἰς τὸν ἀρχαῖον πύργον, τοιοῦτον ὁποῖος ἦτο σκωληκόβρωτος καὶ τεφρόχρους.

Τὰ ἄγρια χόρτα τὰ ἐκεῖ φυόμενα καὶ ὧν τὸ σπέρμα ἐκόμιζεν ὁ ἀνεμος, τῷ ἠρεσκον ἦσαν ἀρχαῖοι γνώριμοι τῆς οἰκογενείας.

Ἐὰν κατηδάφιζον τὸ οἶκημα, ὅπως οἰκοδομήσωσιν ἐκεῖ ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο, ἐν πολυτελείᾳ ἀγνώστῳ τοῖς ἀρχαίοις καὶ νέοις ἡ Βιλλωδαὶ, δὲν θὰ ἦτο δι' αὐτὸν πλέον ἡ Ρόχη, ἔνθα ἐγεννήθη, ὅπου οἱ προπάτορές του ἐζῆσαν πρὸ τῶσων ἐτῶν, καὶ τὴν ἡγάπα ὡς ὁ αἴλουρος τὴν σιταποθήκην του.

Καὶ ἔπειτα ἐν τοιοῦτῳ οἰκοδομήματι ἔπρεπε νὰ ὑπηρετῶσιν ὑπηρετᾶι ὑψηλῆς τάξεως φέροντες οἰκοστολάς.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι εἶπε πρὸς τὴν Μαρίαν πάσας τὰς ἀντιπαθείας του ταύτας.

Ἐκείνη ὑψώθη τότε εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν αὐτῆς καὶ περιβάλλουσα τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν βραχιόνων τῆς:

— Ἄς φύγωμεν λοιπόν! τῷ εἶπε.

— Νὰ φύγωμεν ποῦ;

— Ὅπου δῆποτε, ἀρκεῖ νὰ εἴμεθα ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου· δὲν θὰ εἴμεθα καλὰ παντοῦ;

Καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τῷ ἔδιδε νέον δεῖγμα τρυφερότητος, ὅπερ ἐξέπληττε τὸν ἀγροκόμον.

Καὶ μὲ ὁποῖαν εἰλικρινῆ ἀφέλειαν!

Καὶ πρὸς τὴν μητέρα του δέ, ἤρχιζε νὰ δεικνύηται φιλόστοργος καὶ πλήρης σεβασμοῦ, δι' ὅπερ ὁ Ἰωάννης ἠγνώμωνε, καὶ ἠύξανεν ἐν τῇ καρδίᾳ του ὁ ἤδη μέγιστος πρὸς αὐτὴν ἔρωσ του.

Ἐν τούτοις πρωῖαν τινὰ τοῦ Ἰουλίου ἅμαξα κλειστὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Πύργου καὶ δύο κύριοι κατῆλθον φέροντες ὑπὸ μάλης κυλίνδρους μεγάλων καὶ χονδρῶν χαρτίων.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία προσήλωσεν ἐπ' αὐτῶν τὰ ὄμματα ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς, ἀλλ' ἡ ἅμαξα ἐπανεκλείσθη χωρὶς ἄλλος τις νὰ κατέλθῃ ἐξ αὐτῆς.

Ἦσαν οἱ πρόδρομοι τοῦ κ. Μονχανέν φέροντες τὰ σχεδιαγράμματα, καὶ σκοποῦντες νὰ καταμετρήσωσι τὰ καταλλήλα μέρη.

ὦ! πόσας εἰρωνείας καὶ πόσα σκώμματα δὲν θὰ ὑφίστατο ὁ παλαιὸς Πύργος;

Ἡ φιλοτιμία τοῦ Ἰωάννου ἡ Βιλλωκεντήθη ἀνηλεῶς, ὅτε ἤκουσε τοὺς δύο χαράκτας τῶν ἱερογλυφικῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου γραμμῶν, νὰ ἀποκαλοῦσι τὸ ἀρχαῖον Φεουδαλικὸν κτίριον φωλεᾶν γλαυκῶν καὶ ἀγρόν δι' ἀμανίτας καταλλήλων!

Ἡ ἀμνηχανία του δὲ ἐκορυφώθη, ὅτε ἀνοίγοντες θύραν πυργίσκου τινὸς σκωληκόβρωτον καὶ πρὸ καιροῦ μὴ ἀνοιγεῖσαν, ἤκουσαν τὸ περὺγισμα διαφόρων ἐρημικῶν πτηνῶν, ἅτινα ταραχθείσης τῆς ἡσυχίας των, ὤρμησαν νὰ ἐξέλθωσι, καὶ ἐν τῇ ὀρμῇ των ἐπλήρωσαν κονιορτοῦ τὰ κομψὰ ἐνδύματα τῶν ἐπισκεπτῶν.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤθελον νὰ ἐκδικηθῶσι διὰ τῆς εἰρωνείας των.

Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἐταράχθησαν ποσῶς,

Ἐτίναζαν μόνον ἡσύχως τὰ ἐνδύματά των καὶ εἶπον γελῶντες :

— Παληόσπιτο ! μεμολυσμένο ! θὰ σὲ ἐκδικηθῶμεν κρημνίζοντές σε !

Ἡ καρδία τοῦ Ἰωάννου συσεσφίχθη ἤτο ἐν ἀπελπισίᾳ !

“Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μητέρα του ἤτο κυριολεκτικῶς ἀπολελιθωμένη.

Καὶ αὐτὴ ἡ θεία Ὁμπερτίνου, ἐλθοῦσα ὅπως συμμερισθῆ τὸ δεῖπνον τῆς οἰκογενείας, ἀνέμιξε τὰ παράπονά της μὲ τὰ παράπονα τῶν ἄλλων.

“Ὡ ! ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι πάντα ταῦτα γίνονται χάριν τῆς Μαρίας !

Ἄλλ' οὔτε κἀν τὸ ὑπόπτειον.

Ἐκεῖνη εἶχεν ἤδη κατακτηθῆ καθ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ τῆς ἀνεψιάς της. Ἐλεγε δὲ πολλάκις εἰς τὸν Ἰωάννην.

— Ἐνα χρυσὸ πραγματάκι, εἶναι ἡ μικρά σου, Γιάννη μου, ἐρωτας ἀληθινός ! ἐγὼ τὴν λατρεύω !

Ἄλλὰ τῇ ἐπαύριον ὁ κώδων τῆς αὐλῆς ἤχησεν ἐκ νέου.

Ὁραιοτάτη ἄμαξα ἐστάθη πρὸ τῆς αὐλείου θύρας, καθ' ἣν ὦραν ἀκριβῶς ἐσήμαινεν ἡ τρίτη μ. μ. ὦρα.

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἦσαν πλέον οἱ πρόσκοποι, αἵτινες κατῆλθον αὐτῆς, ἀλλὰ δύο κύριοι φέροντες ἐπανωφόρια βαρύτιμά.

Ὁ εἰς τούτων πολὺσαρκος καὶ βαρὺς, ἔφερον ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης του τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Ἦτο ὁ ἀρχιτέκτων.

Ὁ ἕτερος, ἔφερε καὶ αὐτὸς ἔσωθεν τοῦ βαθυχρόου ἐπανωφορίου του ταινίαν, ἀλλὰ πολὺχρουν ταύτην.

Ἦτον ὁ Ροζενδάλ.

Εἶχε τόσα παράσημα ὅσα ἠδύνατο νὰ σκανδαλίωσι τὸν καλλίτερον διπλωμάτην.

Καὶ οὐδεὶς ἠρώτα διατί τῷ ἐδόθησαν. Τόση εἶναι ἡ δύναμις τῶν ἑκατομμυρίων !

Ἄμα κατελθὼν τῆς ἀμαξῆς ὁ βαρόνος, περιέφερε τὸ ἐταστικὸν βλέμμα του ἐπὶ τοῦ πύργου, ὡς ζητῶν νὰ ἴδῃ ἐν τινι τῶν παραθύρων αὐτοῦ πρόσωπον γνωστὸν.

Ἄλλ' ἡ κρεολὸς δὲν ἦτο τόσῳ ἀπλῆ ὥστε νὰ ἐμφανισθῆ ἀμέσως.

Καὶ ὅμως ἦτον ἐκεῖ, ὅπισθεν τῶν ἐκ μουσελίνης παραπετασμάτων, παγωμένη καὶ ὅλη πάλλουσα καὶ ἔβλεπε τὰ πάντα.

Συνήρασε τὸ διερευνητικὸν βλέμμα τοῦ βαρόνου ὡς καὶ τὴν πτυχὴν τὴν σχηματισθεῖσαν εἰς τὴν ἄκραν τῶν χειλέων του καὶ ἐμφαίνουσαν πείσμα διὰ τὴν ἀποτυχίαν.

Εἶδε τὸν θαλαμηπόλον κατερχόμενον βραδέως ἐκ τῆς ὑψηλῆς ἐδρας ἐνθα ἐκάθητο πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου.

Ὁ ἀρχαῖος φίλος μας Ραβού εὐχρους καὶ εὐρωστος, παρίστα τὸν ὠραιότερον τύπον τῶν θαλαμηπόλων.

Ἄμα πατήσας τὸν πόδα εἰς τὴν γῆν ὁ Ραβού ἀφῆκεν ἐπιφώνημα χαρᾶς.

Εἶναι ὠραῖον τὸ μέρος, εὐχάριστος ἐξοχή, κύριε βαρόνε !

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἔσπευσεν ὅπως ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον, τοὺς ἐπιστήμους ἐπισκέπτας αἵτινες κατήρχοντο ἐν Ρόχην.

Ὁ Ραβού τὴν ἐθώπευσε διὰ τῆς χειρός.

— Εὐμορφο καὶ ὀροσερὸ κοριτσάκι, εἶπεν εἶσαι ἡ θαλαμηπόλος ;

— Θαλαμηπόλος τίνος ;

— Ὡ θαυμασία ἀγροτική ἀθωότης ! ἐρωτῶ ἂν ἦσαι σὺ ἡ ὑπηρετρία τῶν θαλάμων.

— Εἶμαι ἡ ψυχοκόρη, κύριε !

— Κάλλιστα ! πάρε τὸρα αὐτὸ καὶ ὠδήγησέ με νὰ ἴδῶ τὸ σπῆτι.

Καὶ τῇ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα δερμάτινον μάρσιππον φέροντα ἀνάγλυφον τὸ βαρονικὸν στέμμα.

— Νὰ κάμης τί εἰς τὸ σπῆτι ; ἠρώτησεν ἡ Βαρβάρα κτυπῶσα αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὴν ὠμοπλάτην.

Ἦδη εἶχον ἐξοικειωθῆ.

— Νὰ ἴδῶ ἂν θὰ εὐρωμεν δύο ἢ τρία δωμάτια κατοικίσημα διὰ τοὺς κυρίους, μικρά . . .

— Βαρβάρα, εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε ! ἀλλὰ βλέπω, ἀγγελέ μου, ὅτι ἔχεις ὄρεξι νὰ γελᾷς.

— Ὡ ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ραβού, εἰς δύο μόνον ἐβδομάδας ἂν τὰς εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν μου, θὰ μετέβαλλον τὴν μικρὰν ταύτην χωρικὴν εἰς θαλαμηπόλον τοῦ συρσοῦ !

— Τί θαλαμηπόλον ψιθυρίζεις, κύριε ;

— Τίποτε, περιπάτει.

Ὁ ἀρχιτέκτων ἰστάμενος ἀπέναντι τοῦ πύργου, ἐχάρατε ταχέως διὰ τῆς ράβδου του σχήματα εἰς τὸν ἀέρα, ὠμιλῶν συγχρόνως μετὰ ζωρότητος πρὸς τὸν βαρόνον, ἐνῶ οἱ ὑπηρεταὶ ἀπεξέγγυον τὴν ἄμαξαν καὶ ἔφερον τοὺς ἵππους εἰς τὸν σταῦλον.

Ἄλλ' αἴφνης ἀνεκόπη.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἐπεφάνη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος.

Ἦτο ἐνδεδυμένη μελανὰ, ὡς συνήθως, ἀλλ' ἔφερον ἤδη τὴν ἐκ κασμιρίου οἰκιακὴν ἐνδυμασίαν, τὴν ἐφαρμοζομένην ἀκριβῶς καὶ χαριέντως ἐπὶ τοῦ σώματός της.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ ἀρχιτέκτων.

— Τίποτε ! μία χαριεσσα γυνὴ . . .

— Αὐτὸ τὸ βλέπω ! ἀλλὰ δὲν ὑπέθετον ποτὲ ὅτι ἠδυνάμην νὰ συναντήσω ἐδῶ ταύτην.

Ὁ Ροζενδάλ ἐμειδίασεν.

Ἡ γνώμη αὕτη τὸν ἐκολάκευεν, ὡς νὰ εἶχεν ἤδη τὴν κρεολὸν εἰς τὴν κατοχὴν του.

— Καὶ διατί ὄχι ; εἶπεν.

Ἄλλ' ὁ κ. Μονχανέν εἶχε τὴν ιδέαν του.

Ὡς θαυμαστῆς τοῦ ὠραίου φύλου εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφέρῃ γνώμην.

Χωρὶς ν' ἀποκριθῆ ἀπευθείας εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ βαρόνου, ἐψιθύρισε μετὰ πεποιθήσεως.

Ἄλλ' αὕτη εἶναι θαυμασία !

Ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς περιβολῆς της, πλαϊσιουμένη ὑπὸ τῆς ἀγρίας ἐκείνης φύσεως τῶν πέριξ, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ κάλλους αὐτῆς.

Τὸ καθαρὸν της μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιπτον ἀφελῶς οἱ φυσικοὶ κρίκοι τῆς μελαίνης κόμης της, ὁ λαϊμὸς της, ὁ ὑπερήφανος καὶ λεπτὸς, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της, τὸ ἀπαράμιλλον κατὰ τὴν ἀλαμπῆ λευκότητά του, χρυσοῦμενον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ μιᾶς ἡλιακῆς ἀκτίνος, τὰ χεῖλη της ἐρυθρὰ ὡς τὸ καθαρώτερον αἷμα, πάντα

ταῦτα δὲν εἶχον τὴν ἀνάγκην τῶν στολισμῶν ὅπως ἀναδειχθῶσιν.

Ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις ἐν γυναικί τῆς ἡδουπαθείας καὶ τῆς ἡδονῆς.

Ὁ Ροζενδάλ τὴν ἐπλησίασε καὶ δι' ὀλίγων λέξεων τῇ ἐζήτησε συγγνώμην, διότι ἐτάραξε τὴν οἰκιακὴν της ἀνάπαυσιν.

Οἱ λόγοι ἦσαν ἀσήμαντοι, ἀλλὰ τὸ βλέμμα ὅπερ συνώδευσεν αὐτοὺς ἐδήλου πολλά.

Ἐκραζε στεντορεῶς τῇ κρεολῷ.

— Δι' ἐσὲ μόνην ἦλθον, δι' ἐσὲ ἠγόρασα τὴν ἐξοχὴν ταύτην, σὲ ἦλθον ζητῶν, διότι σὲ ποθῶ !

Οὐδεὶς λόγος ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ ὅτι τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἔλεγεν.

Εὐτυχῶς ὁ λα Βιλλωδαὶ δὲν εἶδε τὸ βλέμμα τοῦτο.

Θὰ ἐφόρευε πάραυτα τὸν Ροζενδάλ.

Ἄλλ' ὁ κύριος Μονχανέν συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκπληξέως του συνωμίλει μετὰ τοῦ ἀγροκόμου, εἰς τὴν ἀντίθετον γωνίαν τοῦ πύργου, ἐνθα δεικνύων διὰ τῆς ἄκρας τῆς ράβδου του σαῦραν κατερχομένην κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου ἐνός τῶν εἰς τὰς γωνίας τῆς οἰκοδομῆς τετραγώνων πυργίσκων.

— Τὸ ἐρείπιον αὐτό, εἶπε, θὰ καταπέσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐὰν δὲν τὸ καταδαφίσωσι.

Ὁ λα Βιλλωδαὶ ἠγανάκτησε.

— Θὰ πῆσῃ μόνο του ! οἰκοδόμημα ἰστάμενον ὄρθιον πρὸ 4 ἢ 5 αἰῶνων ! οἰκοδόμημα ἀνεγερθὲν δι' ἄμμου Νορμανδικῆς, ἀναμειμιγμένη, διὰ τιτανῶν Νορμανδικῆς ἐπίσης, καὶ ὑπὸ ἐργατῶν, ὧν τὴν ἀξίαν αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἐκτιμῆσῃ.

Θὰ κρημνισθῆ ἀφ' ἑαυτοῦ ! εἰς αὐτὸν διηγούντο ταῦτα !

— Ὁ κύριος βαρόνος, εἶπεν πρὸς τὸν ἀρχιτέκτονα, ἠγόρασε τὴν Ρόχην καὶ δύναται νὰ τὴν διαθέσῃ κατὰ βούλησιν, ἀλλὰ μ' ὄλην τὴν πρὸς ὑμᾶς ὑπόληψίν μου, πρὶν κρημνισθῆ ὁ οἶκος οὗτος ἀφ' ἑαυτοῦ, θὰ λευκανθῶσι καὶ τῶν ἐγγόνων ὑμῶν τὰ ὄστα ἤδη δὲ μόνον τῇ βοηθείᾳ τῆς πυρίτιδος δύνασθε νὰ τὸν καταδαφίσητε.

Ὁ κ. Μονχανέν δὲν ἀπήντησεν.

Ἄλλ' ὅταν ἐπανεῦρε τὸν βαρόνον :

— Ὁ ἀγροκόμος σας εἶναι ὁ μεγαλόσωμος αὐτὸς ἀγροίκος ; εἶπεν.

— Ὁ ἴδιος.

— Καὶ ὀνομάζεται ;

— Ἰωάννης λα Βιλλωδαί.

— Ἐπρεπεν ὁ κύριος οὗτος νὰ εἶχεν ἀντὶ τῆς ἐπιδερμίδος του τὸ δέρμα κάπρου.

— Φαίνεται ὅτι πάντες οἱ λα Βιλλωδαὶ ὀμοιάζουσι μεταξύ των, εἶπε μειδιῶν ὁ βαρόνος.

Μετὰ τινὰ βήματα ὁ ἀρχιτέκτων ἠρώτησε :

— Μήπως ἡ θαυμασία μελανόφθαλμος τὴν ὁποίαν εἶδομεν πρὸ ὀλίγου εἶναι σύζυγός σου ;

— Μάλιστα.

— Παράδοξος συνδυασμός !

— Περιστερὰ μὲ ἀγροδαίτον πετεινόν, ἔ ;

Ὁ κ. Μονχανέν δυσηρεστημένος ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῆ διὰ τὴν ἀγροικίαν τοῦ Ἰωάννου.

— Ἡ περιστερὰ θὰ πετάξῃ, εἶπε, καὶ ὁ πετεινὸς θὰ μείνῃ εἰς τὴν στάκην του.

— Εἶθε ! ἐσκέφθη ὁ βαρόνος.

Ἄλλ' ἐτήρησε σιγὴν.

Ἄφου ἐξήτασε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ πύργου ὁ Μάξιμος ἀφῆκε τὸν ἀρχιτέκτονα, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐν τῷ οἰκοδομηματι ἐρεῦνας του, καὶ ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς κρεολοῦ, ἐγνωρίσθη μετὰ τῆς γραίας λὰ Βιλλωδαί, πρὸς ἣν ἐδείχθη λίαν φιλόφρων.

Ἐπειτα παρεκάλεσε τὴν Μαρίαν-Εὐαγγελίαν νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὸν κῆπον καὶ τὰ παραρτήματα τοῦ πύργου.

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν αὕτη ὅταν ἔμεινεν μόνη, θὰ προξενήσῃτε μεγάλην λύπην εἰς τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους καταδαφίζοντες εἰς κῆμα ἐνθα βιοῦσιν ἀπὸ πεντακοσίων ἐτῶν ! καὶ πρὸς τί ; τί πρὸς ὑμᾶς εἰς πύργος πλέον ἢ ἔλαττον ;

Ὁ Ροζενδάλ ἤρξατο ἐκθειάζων τὸ θαυμασίον τῆς τοποθεσίας, καὶ τὴν γονιμότητα τῶν περὶ γαιῶν.

Διερχόμενοι τὸν λαχανόκηπον εὐρέθησαν πλησίον κυδωνῶν τινῶν μὲ τὰ φαιᾶ καὶ χλωδῶδη φύλλα τῶν ἢ κρεολὸς ὕψωσέ τότε πρὸς αὐτὰς τὰ μεγάλα καὶ ἡμίκλειστα ὄμματά της καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν πιστεύεται τὸν ἐνθουσιασμόν μου διὰ τὸ μέρος τοῦτο ; εἶπεν ὁ βαρόνος.

Ἐκείνη ἐμειδίασε πονήρως.

— Ποία ἄλλη ἀφορμὴ ἤθελε μὲ κάμη νὰ ἀγαπήσω τὴν Ρόχην ;

— Οὔτε ὑποθέτω καὶ ἄλλην, εἶπε φιληρέσκως ἢ κρεολὸς.

— Ἀληθῶς ; κάμμιν ;

— Κάμμιν !

— Ἐν τούτοις ἐνόμισα.

— Δὲν μ' ἐνόησατε.

— Τότε τί ἐσκέπτεσθε ;

Ἡ Εὐαγγελία κατέστη σοβαρά.

— Ἐσκεπτόμην, εἶπεν, ἀκούουσα ὑμᾶς ἐκθειάζοντα, τὰ θέλητρα τοῦ μέρους τοῦτου, ἐνθα ἐρρίφθη ὡς πτηνὸν παραπλανηθὲν ὑπὸ θεύλης, ὅτι κατώκουν ἄλλοτε εἰς μέρος τοῦ ὁποίου τὰ θέλητρα παραβαλλόμενα πρὸς τὰς ἀθλιότητας τοῦ μέρους τοῦτου, ἦσαν θεῖα.

— Καὶ ποῖον ἦτο τὸ μέρος ἐκεῖνο ;

— Δὲν τὸ εἰξεύρετε ;

— Ὅχι.

— Σεῖς ; εἶπεν ἐκείνη προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τὰ ὄμματα της.

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Σεῖς, ὅστις πρέπει νὰ τὰ γνωρίζετε ὅλα, ἐπανελάθεν ἐκείνη.

— Διατί νὰ τὰ γνωρίζω ὅλα ;

— Διότι ἴστασθε τόσον ὑψηλά.

— Μὲ κολακεύετε.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶναι ἢ Κούβα ;

— Αὐτὴ τῳόντι.

— Καὶ τὸν ἐπιθυμεῖτε τὸν τόπον ἐκεῖνον ;

— Πολύ.

— Δὲν δύναται τι νὰ σὰς κάμη νὰ τὸν λησμονήτετε ;

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, κύριε βαρόνε.

Καὶ εἶπε τοῦτο διὰ φωνῆς ὑποκόφου, σχεδὸν ἐσβεσμένης.

Ζωηρὰ συγκίνησις διέκοπε τὴν φωνὴν της.

Ἦδὴ ἢ πάλῃ συνήπτετο.

Προσέβητο δὲ ζωηρῶς :

— Ἄλλως τε εἶμαι εὐδαίμων, ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναί τις εὐδαίμων ὅταν εἶναι ἐξόριστος.

Ὁ βαρόνος ἔδραξε τὰ χεῖλη.

— Εἶναι ἢ σειρά μου, εἶπεν, οὔτε ἐγὼ σὰς πιστεύω.

— Διατί ;

Ἦτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, ὅτε κώδων τις ἀντήχησε.

— Τί εἶναι τοῦτο ; ἠρώτησε.

— Τὸ δεῖπνον εἶναι ἐτοιμον, κύριε βαρόνε, ἀπήνησεν αὕτη.

Ὁ Ροζενδάλ τῇ προσέφερε τὸν βραχίονά του καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸν πύργον.

Καθ' ὁδὸν οὐδὲ λέξιν ἐπρόφερον.

Ἄλλ' ἢ Μαρία ἤσθάνθη πόλλαις πιεζόμενον ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα αὐτῆς.

Τὰ θέλητρα αὐτῆς κατέκταν τὸν ἐχθρόν.

Ἄλλ' αὕτη ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν της καὶ οὐδεμίαν πτυχὴν τοῦ προσώπου της ἐπρόδιδε τὴν χαρὰν της.

ΚΓ'

Οἱ βουκόλοι καὶ φύλακες τῆς Ρόχης δὲν συγχινούνται εὐκόλως.

Ἡ παρουσία τοῦ βαρόνου καὶ τῆς ἀκολουθίας του δὲν ἐτάραξε τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ἐν αὐτῇ.

Οὐδὲ τὸ βῆμά των κᾶν ἐκανόνισαν ἐπὶ τὸ ταχύτερον.

Ὁ Ραβού τοῖς ἐφάνη μία κεφαλὴ εὐμορφος καὶ ὁ Ροζενδάλ, ὑποδοὸν ὅπως καὶ πᾶν ἄλλο.

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα ὅτι ἄνθρωπος τόσῳ πλούσιος, ὡμοιάζε τοῖς λοιποῖς θνητοῖς.

Οἱ καρραγωγεῖς διηγοῦντο φοβερὰ πράγματα μετὰ τῶν καμυλοφῶνας, ἐπὶ τῆς παρουσίας τοῦ Ροζενδάλ. Οἱ μῦθοί των ὅμως δὲν ἐφθάναν οὐδὲ τὸ τέταρτον τῆς ἀληθείας !

— Μὰ μπορεῖ νὰ γείνη ἄνθρωπος ἐστὶ πλούσιος ! τὸ πιστεύεις ἐσὺ Βλαζό, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης ὁ κηπουρὸς εἰς τὸν φύλακα.

— Μὰ τὴν πίστι μου, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ πιστεῦσα, ἀλλ' εἶναι ἢ ἀλήθεια.

Εἰς αὐτὸ περιορίσθησαν μόνον.

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν τοῦ φαγητοῦ ὀλοκλήρα δένδρα ἐκαίοντο ἐν τῇ ἐστία ὅπως ἐξουδετερώσῃ τὴν ὀσμὴν τῆς ὑγρασίας καὶ ἐν αὐτῇ ἐψήνοντο ἀναρίθμητοι ὄρθα ἀραχνῶν !

Ἡ ἐσπέρα παρῆλθεν.

Ὁ Μάξιμος ἐπεριπάτει σκεπτικὸς εἰς τὰς ἀτραπούς, ἀφίνων εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα καὶ τοὺς βοηθοὺς αὐτοῦ νὰ διεξάγῃ τὰς μετὰ τοῦ ἀγροκόμου φιλονεικίας, ὅστις ὑπερήσπιζε βῆμα πρὸς βῆμα τὴν προσφιλεῖ κατοικίαν του.

Ὁ Ραβού μετὰ τὸ καλοκάγαθον ὕφος, του τὸ αἰετοπε φιλομειδῆς, κατέστη ὁ καλὸς φίλος τῆς γραίας μητρὸς, πλησίον τῆς ὁποίας διήρχετο ὀλοκλήρους ὄρας συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτῆς.

Καὶ ἡ μικρὰ Βαρβάρα τῷ ἐρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λαθραῖα βλέμματα.

Ἐξ ἄλλου μέρους ὁ κύριός του θὰ τῷ ἐξεμυστηρεῖται τι περὶ τῶν σκοπῶν αὐτοῦ, διότι δὲν ἔπαυε παρατηρῶν λάθρα

τὴν κρεολόν, ἥτις ὅμως εἶχεν ἀναλάβει παγετώδεις προσωπεῖον καὶ ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῆς εὐγενείας ἐπιβαλλομένων περιποιήσεων, πρὸς τὸν σύζυγόν της κυρίως ἐδείκνυτο περιποιητική.

Ἄνευ τοῦ ἀρχιτέκτονος ἢ συναναστροφῆς θὰ ἦτο ψυχροτάτη.

Ἄλλ' ὁ κύριος Μονχανέν ἦτο ἐκτάτως εὐφραδῆς.

Ὁ Ροζενδάλ τῷ εἶχε δώσει ἀπόλυτον πληρεξουσιότητα.

Μόνον δέ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ παρατείνῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὴν εἰς Ρόχην διαμονὴν ἔφερεν ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν τοῦ μέλλοντος ἀριστουργήματος.

Ὁ κύριος Μονχανέν εἰρώνευεν ἀδιαλείπτως τὸν ὑπάρχοντα πύργον, ἀποκαλῶν αὐτὸν φωλεάν, ἀξίαν μόνον τῶν βαρβάρων, δι' οὓς ἐκτίσθη.

Καὶ ὁ Ροζενδάλ θὰ δισκιάδαζε διὰ τὰς φιλονεικίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀγροκόμου, ὅστις ἀντέτασσε πάντοτε ἐρρωμένους ἀντιστάσεις εἰς τε τὸν ἀρχιτέκτονα καὶ τοὺς τεχνίτας, οἵτινες ἤθελον νὰ τὸν καταδαφίσωσι παντελῶς, ἂν ὁ νοῦς αὐτοῦ δὲν ἦτο ἀλλοῦ προσηλωμένος.

Τῇ ἐπαύριον πάντες οἱ λοιποὶ ἀπεφάσισαν νὰ περιέλθωσι τὸ κτῆμα, τῆς πρώτης οὔσης ἐαρινῆς, μόνος ὁ Ροζενδάλ ἔμεινεν εἰς τὰ περὶ ὅπως ἦναι πλησιέστερον πρὸς τὴν κρεολόν.

Ἄφ' ὅτου τὴν ἐβλεπων ἐν Ρόχῃ, τὴν εὐρισκε χιλιᾶκις ὠραιότεραν τὸ ὠραῖον καὶ εὐκαμπτον ἀνάστημά της, τὸ πλοῦσιον καὶ στερεόν στήθος αὐτῆς, αἱ χεῖρές της, χεῖρες βασιλείσσης καὶ ὁ μικρὸς καὶ λεπτοφυῆς πούς αὐτῆς, προβαίνων κάτωθεν τοῦ φορέματός της ἐν τῇ κομφῇ ὑποδέσει του, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἠῤῥξανον τὸν θαυμασμόν του.

Τὸ διαπεραστικὸν καὶ γλυκὺ βλέμμα της, τὸ ἔχον βαθύ σαπφείρινον χρῶμα, διεπέρα τὴν καρδίαν ἢ μᾶλλον τὰς σάρκας αὐτοῦ καὶ διέκακε τὰς ἐπιθυμίας του.

Διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἄστατον καὶ κεκορεσμένην ὑπὸ παντός εἶδους ἡδονῶν ταύτην καρδίαν, ἐχρειαζόντο ὅλα τὰ κανονικὰ καὶ πληρῆ ἡδονῆς θέλητρα τῆς κρεολοῦ.

Ταῦτα εἶχον δεσμεύσῃ καὶ τὸν λὰ Βιλλωδαί, ὅστις ἐν τούτοις ἔσφαλε, παίξας τοιουτοτρόπως τὴν ζωὴν καὶ τὸ μέλλον του ἐν ἐνώσει, οὕτω ἀναρμόστῳ, καὶ παραβλέπων τὰς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του νὰ νυμφευθῇ μίαν ἀγνωστον ξένην, μίαν νόθον, ἧς ἠγνοεῖ τὴν ἱστορίαν.

Ὡς πρὸς τὸν Ροζενδάλ τὸ πρᾶγμα διέφερον οὕτως συνειθισμένους εἰς τὴν θῆαν τῶν ἀριστουργημάτων τούτων τῆς φύσεως ἦτο ἐπόμενον νὰ ὑποδουλωθῇ εἰς κάλλος, ἀνώτερον τῶν ὅσων μέχρι τοῦδε καθεῖξε.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐνῶ ὁ Ραβού ἐλάμβανε τὰ κύπελλα τοῦ κερέ, ὅπως καθάρισεν τὴν τράπεζαν, ὁ κύριος Μονχανέν ἐξέθετεν ἐνώπιον τοῦ βαρόνου τὰ σχέδιά του, φροντίζων νὰ ἐξάρῃ τὰ προτερήματα αὐτῶν εἰς τὸν ἔνδοξον πελάτην του.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ἐξιλασμός.

[Συνέχεια]

— Τῆς ἔδωκες τὴν ἐπιστολὴν μου καὶ τὴν ἀνέγνωσε παρευθὺς ;

— Πές, κορίτσι μου, ὅτι τὴν ἔφαγε μὲ τὰ μάτια.

— Διὰ τί δὲν ἦλθε μαζί σου ;

— Ὡς φαίνεται, διότι δὲν ἤμποροῦσε.

— Τότε θὰ ἔλθῃ αὐριον ;

— Ναί, ἴσως αὐριον ἢ μεθαύριον ἢ καὶ τὴν ἄλλην ἀκόμη ἡμέραν, δὲν μοῦ εἶπε καλὰ πότε θὰ ἤμπορέσῃ. Ἡ καυμένη, ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα θὰ ἔχῃ τώρα πολλαὶς ἀσχολίαις.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐστέναξε.

— Τέλος τί σοῦ εἶπε δι' ἐμέ ; ἠρώτησεν.

— Ὅτι σὲ ἀγαπᾷ πάντοτε, ὅτι εἶναι εὐτυχὴς ποῦ ἔμαθε ὅτι ἐνόησες πῶς φροντίζουν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν σου· θὰ μοῦ ἔλεγε δὲ ἀκόμη καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ κατάλαβα ὅτι τὰ ἐφύλαγε αὐτὰ μέσα εἰς τὸν νοῦν τῆς. Σὰν ἐφρευγα μοῦ ὠμίλησε δι' ἐκεῖνον τὸν νέον.

— Ποῖον νέον ; ἠρώτησεν ἡ Χρυσουγὴ, ἥς τὸ μέτωπον αἰφνιδίως ἠρυθρίασε.

— Τὸν κύριον Ἀδριανὸν τὸν ἀγαπητικόν σου. Ὁμίλησαν πολλοὶ εἰς τὸν πατέρα τῆς Χρυσουγῆς, καὶ θὰ στέρξῃ εἰς τὸν γάμον· ἄς ἔχῃ ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ἄς μὴ στενοχωρεῖται ; διότι τρεῖς ἢ τέσσαρες μονάχα ἡμέραις θὰ περιμένῃ.

Ἡ νεανὶς ἐστήριξε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς σφόδρα παλλούσης καρδίας τῆς. ταυτόχρο- νως δὲ ἠκτινοβόλησε τὸ βλέμμα τῆς, Ἀφοῦ διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σύννοος, ἀπεφάσισε νὰ καθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἡ Σημαδεμένη κρύφα ἀπεσύρθη, ἡ δὲ Χρυσουγὴ τῇ πρῶτῃ μόνον τῆς ἐπιούσης εἶδε τὴν φρουρὸν αὐτῆς.

— Χθὲς τὸ βράδυ, τῇ εἶπεν, ἐλησμόνησα νὰ σ' ἐρωτήσω κάτι τι.

— Τί, κορίτσι μου ;

— Διὰ τί ὅμως χωρὶς νὰ μοῦ εἴπῃς τίποτε, ὡσὰν νὰ ἦσο δυσαρεστημένη ἀπὸ ἐμέ, μ' ἐσπρωξες μέσα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ μ' ἐκλείσ- σεις ;

Ἡ Σημαδεμένη προσεδόκα προφανῶς τοιαύτην ἐρώτησιν τῆς νεανίδος, διότι εἶχεν ἐτοίμην τῆς ἀπάντησιν τῆς.

— Ἄ ! Θεὲ μου, ὑπέλαθε· σ' ἐτρόμαξα ἴσως ;

— Σχεδόν.

— Ὁ ἄνδρας μου φταίει, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ τὸν ἔψαλα σήμερα τὸ πρωῖ. Γιὰ φαν- τάσου, κορίτσι μου, τότε ποῦ ἐγὼ ἤμουν εἰς τὸ Παρίσι, εἶπε κομμάτι παραπάνω. Ἔχει τέτοιους ἄνδρας, κορίτσι μου, ποῦ πρέπει νὰ τοὺς φυλάγῃ κἀνείς· σὰν παιδιὰ· καλὰ

ποῦ δὲν βγαίνω ποτέ ἔξω. Τὸ λοιπὸν ὅταν ἦλθα, τὸν εὐρῆκα μεθυσμένον. Καὶ δὲν εἶ- ναι κακὸς ὁ ἄνδρας μου, ἀλλὰ σὰν πητὴ κομμάτι παραπάνω, εἶναι βαρετός, πειρά- ζει τοὺς ἄλλους καὶ λέγει μονάχα ἀνεπι- στίαις. Ὅταν ἦλθα χθὲς ἀπὸ τὸ Παρίσι, τοῦ ἦλθε ὄρεξις νὰ μοῦ εἴπῃ :

« — Θ' ἀναβῶ ἐπάνω νὰ ἰδῶ τὸ κορίτσι.

» — Τί ; νὰ ἔδῃς τὸ κορίτσι ; καὶ γιὰ τί νὰ τὸ ἔδῃς ;

» — Ἀἴ, γιὰ νὰ μιλήσω μαζί σου.

» — Δὲν σὲ ἀφίνω, μεθύστακα ;

» — Θὰ ὑπάγω, θὰ ὑπάγω, ἔχω κάτι νὰ τοῦ πῶ.

» — Τί ἔχεις νὰ τοῦ πῆς ;

» — Ἀἴ, νὰ τὸ φιλήσω ! »

— ὦ ! ὑπέλαθεν ἡ Χρυσουγὴ συνοφρω- θεῖσα.

— Μὴ θυμόνης, κορίτσι μου, ἐπανέλαθεν ἡ Σημαδεμένη ὅταν οἱ ἄνδρες πιοῦν κομ- μάτι, δὲν ξέρουν τί λέγουν. Τέλος πάντων ἤθελε νὰ σὲ ἔδῃ, αὐτὸ ἦτο ἡ σταθερὰ του ιδέα· καὶ εὐρίσκειτο εἰς τὴν σκάλα, ὅταν ἐγὼ θύμωσα καὶ τὸν ἐσπρωξά πίσω. Ἄλλ' ἐπει- δὴ καὶ ἐφρονηθῆκα μὴ τύχη καὶ γυρίση καὶ θελήσῃ ν' ἀναβῆ, ἐσκέφθηκα πῶς τὸ καλ- λίτερο ποῦ εἶχα νὰ κάνω ἦτο νὰ σὲ κλείσω μέσα εἰς τὸν πύργον. Τώρα κατάλαβες, κορίτσι μου, αἴ ;

— Μάλιστα, ἀπεκριθῆ ἡ Χρυσουγὴ, κα- ταλαμβάνω.

— Καὶ ἐπειτα δὲν σὲ ἀφῆκα καὶ πολλὴν ὥρα, διότι ἄμα ἐπλάγιασε καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, ἐγὼ ἦλθα γρήγορα κοντὰ σου.

— Συχνὰ ἄρᾳ γε πίνει ὁ ἄνδρας σου ;

— Δὲν πίνει σχεδὸν ποτέ, ἀλλὰ μὴ φοβᾶ- σαι, κορίτσι μου, ἐγὼ κλειδώνω πάντα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ θὰ προσέχω τώρα νὰ ἔχω τὸ κλειδί στὴν τσέπη μου καὶ ἔ- πειτα αὐτὸ θὰ γείνη διὰ δυὸ ἢ τρεῖς ἀκόμη ἡμέραις ὅπου θὰ μείνης ἐδῶ . . .

Ἡ Χρυσουγὴ ἐστέναξεν . . . Εἰσέτι δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἐπειτα θ' ἀπηλευθε- ροῦτο ! Θὰ ἔβλεπε τὸν πατέρα τῆς, τὴν μητέρα τῆς καὶ θὰ ἠδύνατο ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως μετ' οὐ πολὺ δὲ θὰ ἀπέκτα τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποῖαν τῇ ὑπεσχέθησαν. Εἰσέτι δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ! Ἄλλ' αὐταὶ θὰ ἀπῆρχοντο ταχέως, καὶ δὲν εἶχε νὰ περι- μένῃ πλέον ἐπὶ πολὺ· καὶ ὡς δὲν τῇ ἐμή- νυσεν ἡ παιδαγωγὸς τῆς, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονήν. Καὶ ἐπειδὴ οὐδένα ἔχει λόγον νὰ ὑποπτεύῃ τὴν Σημαδεμένην, παρεδόχθη ὡς ἀληθῆ τὸν μῦθον τῆς δολίου γυναικός, ἐπινοηθέντα ὅπως τῇ ἀφαιρέσωσι πᾶσαν δυσπιστίαν.

KZ

Τὸ δεῖπνον.

Παρήλθεν ἤδη αἱ τῆ κομήσση Δελασέρ χορηγηθεῖσαι τρεῖς ἡμέραι ἵνα σκεφθῆ καὶ ἀποφασίσῃ, καὶ ἐπλησίασεν ἡ ὥρα ἡ φοβε- ρά, ἣν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ εἶχεν ὡς φόβη- τρον τῆς μητρὸς τῆς Χρυσουγῆς.

Τῇ ἕκτῃ καὶ ἡμισεία οἱ τέσσαρες τοῦ ὑποκόμητος προσκεκλημένοι ἀφίκοντο εἰς τὸ ἀρχαῖον τῶν κυνηγῶν ἐντευκτήριον. Τούτους ἀνέμενε μετ' ἀγωνίας ὁ Σανζάκ, καὶ εὐθὺς ὡς εἶδεν αὐτούς, κατέβη ἐν σπουδῇ εἰς προῦ- πάντησιν των, θέλων νὰ σταματήσῃ αὐτούς ἐπ' ὀλίγον ἐν τῷ περιβόλῳ καὶ εἶτα νὰ τοὺς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Σημαδεμένη μετέβη παρὰ τῇ Χρυσουγῇ καὶ ἠθέλησεν, ὡς καὶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν, νὰ τὴν ὠθήσῃ εἰς τὸν πύργον, ἀλλ' ἡ νεανὶς ἀντέστη.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν θέλω νὰ κλεισθῶ ἐκεῖ.

Εἶχον ὅμως προῖδει τὴν ἀντίστασιν ταύ- την, διότι ἀμέσως ἐνεφανίσθη ὁ Κοκάς εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δωματίου κλονούμενος. Ἡ Χρυσουγὴ ἀφῆκε τότε κραυγὴν τρόμου καὶ τρέμουσα σύσσωμος κατέφυγεν εἰς τὸ δεσμο- τήριόν τῆς· οὕτω δὲ ἡ θύρα ἐκλείσθη ἀορά- τως.

— Νά, εἶπεν ὁ Κοκάς, δὲν εἶναι δύσκολο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Τώρα ὁ κ. ὑποκόμης ἠδύνατο νὰ ὑποδε- χθῆ τοὺς φίλους του. Διὰ τῶν φροντιδῶν τοῦ ἀνδρογύνου τὰδὺ παράθυρα τοῦ μεσαίου μεγάλου δωματίου ἐφωτίσθησαν αἴφνης, με- ταποιεθῆν δὲ τοῦτο εἰς ἐστιατόριον διὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐχρησίμεισε διὰ τὸ συμ- πόσιον, εἰς αὐτὸ ἐστήθη ἡ τράπεζα.

Ἐπὶ τραπέζομανδύλου, ἡ λευκότης τοῦ οἴου ἦτο ἀμφίβολος, ὑπῆρχον ἐξ τρυβλία καὶ ἐξ φιαλῶν λευκοῦ παλαιῦ βουργονδι- κοῦ οἴνου, εὐρεθέντος ἐν τῇ οἴναποθήκῃ, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς τραπέζης ἀνυψοῦτο πυρα- μὶς ὀστρειδίων, πᾶνυ καταλλήλων εἰς πόσιν τοῦ εἰρημένου οἴνου. Τὰ χειρόμακτρα, ἐξα- χθέντα ἐκ φωριαμοῦ, ὅπου ἦσαν τοποθε- τημένα ἀπὸ ἐτῶν πιθανῶς, δὲν ἐφαίνοντο ὄντα λευκότερα τοῦ τραπέζομανδύλου.

Ἐλλείπει ἀργυρῶν ἐπιτραπεζίω σκευῶν, τὰ κοχλιαρία καὶ τὰ πηρούνια ἦσαν ἐξ ἐ- παργύρου μετάλλου καὶ ἐφαίνοντο ἤδη ὑπο- κίτρινα ἐκ τῆς μερικῆς ἐξαλείψεως τοῦ ἐπαρ- γυρώματος· ἀλλὰ δὲν παρατηροῦνται τόσον λεπτῶς τοιαῦτα ἐλλείψεις ἐν ἐξοχῇ.

Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπήγετο καὶ ὁ φωτισμός, ὥστε περιττὸν ἀπέβαινε καὶ περὶ αὐτοῦ πᾶν σχόλιον. Ἐπὶ δύο κηροπη- γίων, τοποθετημένων ἐπὶ τῶν ἄκρων τῆς τραπέζης, ἦναπτον δέκα κηρία. Ὁ οἶνος ἐφαίνετο ὡν ἀφθονος· ἐνώπιον δ' ἐκάστου συνδαιτυμόνος ὑπῆρχον τοποθετημένα τέσ- σαρα ποτήρια.

Ὁ Κοκάς μετέβη εἰς Μομμορενσὺ ἵνα κομίσῃ ἐκεῖθεν τὰ τρόφιμα, καὶ ἡ σύζυγός του εἶχε παρασκευάσει τὰ φαγητὰ ἀρκούν- τως καλῶς, διότι ἐχρημάτισε μάγειρος πᾶ- ρὰ τῷ ὑποκόμητι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εὐημερίας του.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τοῖς φίλοις αὐτοῦ, αἵτινες οὐδὲως ἐπεθύμουν νὰ ἴδωσι τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν ἀνατολὴν τῆς σελή- νης· ἡ φωταψία αὕτη μᾶς ἀναγγέλλει ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ εἰσελθῶμεν. Ἀπολουθήσατέ με λοιπόν.

Οἱ πέντε ἄνδρες ἀνέβησαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκάθησαν ἵνα μὴ κευράζωνται, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐμελλον ν' ἀνακλιθῶσιν

ἐπὶ τὴν τράπεζαν. Ὁ Κοκὰς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐγένοντο ἄφαντοι.

— "ὦ! ὦ! ἔχομε ἴστρεϊδία, ἀνεφώνησε τῶν δαιτυμόνων τις, ὀνόματι Ἐκτωρ.

— "Ἐνα κορινιάκι, ἀγαπητὴ φίλε, εἶπεν ὁ ὑποκόμης:

— Θὰ τὰ παστρέψωμεν. Ἡ ὑπερβολικὴ τιμὴ τὴν ὅποιαν πληθύνει τις σήμερον εἰς αὐτὰ τὰ θαλασσινὰ αὐξάνει τὴν νοστιμάδα των.

— Μήπως εἶναι αὐτὴ ἡ ἐκπληξίς τὴν ὅποιαν μὰς ὑπεσχέθη; εἶπεν ἕτερος εἰς τὸ οὖς τοῦ γείτονός του.

— Γνωρίζω ἐγὼ τὸν Σανζάκ· μὰς ἀνήγγελε μίαν ἐκπληξίν καὶ θὰ τὴν ἔχομεν, ἀπεκρίθη οὗτος, ὅστις ὀνομαζέτο Δελουβιέ.

— Τὸ πιστεύεις λοιπόν;

— Ὁ Σανζάκ δὲν μὰς ἔφερεν ἐδῶ διὰ τὰ μὰς προξενήσῃ μόνον τὴν εὐχαρίστησιν τὰ φάγωμεν ἴστρεϊδία.

— Ὁμολόγησε, ὑποκόμη, ὑπέλαθεν ὁ Ἐκτωρ, νέος εὐτραφὴς καὶ φυσίγναθος ἡλικίας τριάκοντα ἕως τριάκοντα δύο ἐτῶν, ὁμολόγησε ὅτι πολὺ ἀλλόκοτον ἰδέαν συνέλαβες νὰ μὰς προσκαλέσῃς ἐδῶ σήμερον.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπω κἀνὲν ἀλλόκοτον.

— Δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὅποιαν αἱ ὠραῖαι καὶ μυρίπνοοι νύκτες προσελκύουσι τοὺς ρεμβάζοντας ὑπὸ τὸ παχύσιον φύλλωμα τῶν δένδρων.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν προτίθεται νὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς νυκτερινὴν ἐκδρομὴν ἐν μέσῳ λοχμῶν τοῦ δάσους. Ἐὰν ἀγαπάτε, θὰ περάσωμεν ὄλην τὴν νύκτα ἐδῶ.

— Ἔτσι θὰ γείνη, διότι τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἔχω διόλου ὄρεξιν νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους πρὸς τῆς αὔριον. Ἐὰν τὰ κρασιά, τὰ ὁποῖα θὰ μὰς βγάλῃς, ὁμοιάζουσιν πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπιόμεν ἐδῶ πέρυσι, δὲν θὰ μὰς φανῇ μεγάλη ἡ νύκτα.

— Εἶναι τὰ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα.

— Ἐὰν μονάχα εἶχες προσκεκλημένους πρὸς περισσοτέραν ζωηρότητα μερικαίς ἀπὸ ταῖς εὐμορφαῖς Μαγδαληναῖς.

Νέος ξανθός, ὠχρὸς καὶ ἰσχνός, ὁ δὲ σύντροφός του ἐπωνόμαζον Βιβόλλη, ἤρχισεν, ἄγνωστον τίνος ἕνεκα, νὰ γελᾷ καὶ εἶπε μετὰ τῆς γλυκειᾶς αὐτοῦ φωνῆς:

— Δησιμονεῖς λοιπόν, Ἐκτωρ, τὴν περίφημον ἐκπληξίν;

— Ἀλήθεια, περιμένομεν μίαν ἐκπληξίν.

— Τὴν ἐκπληξίν! τὴν ἐκπληξίν! ἀνεφώνησαν οἱ λοιποὶ ἐν χορῷ.

— Κύριοι, εἶπε σοβαρῶς ὁ ὑποκόμης, θὰ ἔλθῃ μὲ τὴν ὥραν τῆς.

— Ἀρκεῖ, ὅτι δὲν θὰ μὰς διαφύγῃ ὁ Δελουβιέ.

— Κύριοι, στοιχηματίζω ὅτι ὁ ὑποκόμης διέταξε νὰ ἐμφανισθῶσι γυναῖκες καθ' ἣν στιγμὴν θὰ πίνωμεν τὸν καμπανίτην.

— Λοιπὸν θὰ τὰς ἔχωμεν ἀντὶ ἐπιδορπίων, ὑπέλαθεν ἄλλος, γελᾶσας σεσηρῶς.

— Κύριοι, εἶπεν ὑπόουλως ὁ φυσίγναθος, δὲν ἀμφιβάλ्लετε περὶ τῆς ἐπιρροῆς τὴν ὅποιαν ἐξασκῶ ἐπὶ τοῦ φίλου μὰς Σανζάκ. Ἐὰν δὲν ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τῶν δρυῶν λευκάς τινὰς καὶ λεπτοφυεῖς δρυάδας, τὰς ὁποίας νὰ μὰς δεῖξῃ, τὸ ἔπραξε διότι θὰ ἐπικλεσθῇ νὰ ἐμφανισθῶσι κατὰ τὸ με-

σονύκτιον, αἱ σκιαὶ τῶν ὠραίων ἐκείνιων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο ἄλλοτε νὰ θύσωσι τῷ ἔρωτι εἰς τὸ μέρος τοῦτο τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὴν θεᾶν Ἰριδά.

— Μπρρ... ὑπέλαθεν ὁ Βιβόλλης συμμαζευθεὶς: ζητῶ ἀπὸ τὸν Σανζάκ νὰ μὴ μετακινήσῃ ποσῶς τὰ ὄστα τῶν νεκρικῶν φερέτρων πρὸς ἀναζήτησιν τῶν σκιῶν αὐτῶν· ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὰς σκιας, προτιμῶ τὴν πραγματικότητά, προτιμῶ τι, τὸ ὅποιον δύναται τις νὰ ψηλαφήσῃ, νὰ πιάσῃ, νὰ αἰσθανθῇ, τὸ ὅποιον νὰ μὴ διαλύεται ὡς καπνός.

— Ὁ Βιβόλλης δὲν ἀποκρύπτει τὰς προτιμήσεις του· ἀγαπᾷ νὰ πατᾷ στὰ σίγουρα.

Οἱ λοιποὶ ἤρχοντο γελῶντες, ἐνῶ ὁ ὑποκόμης παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του.

— Εἶναι ἑπτὰ, κύριοι, εἶπεν, ἄς καθήσωμεν εἰς τὸ τραπέζι.

Τοὺς λόγους τούτου ὑπεδέξαντο δι' ἀνευφημιῶν. Ἐκαστος τῶν προσκεκλημένων ἔλαβε τὴν θέσιν του, πάντες δὲ ἤρχοντο τῆς ἐπιθέσεως αὐτῶν κατὰ τῶν ἴστρεϊδιῶν, τὰ ὁποῖα κατεβροχθίσθησαν· εὐθὺς δ' ἐκενώθησαν καὶ οἱ τὸν βουργόνδιον οἶνον περιέχουσαι φιάλαι.

Ὁ Κοκὰς ἐκόμισε τὸ πρῶτον τρυβλίον. Οὗτος ἵνα ὑπηρετήσῃ τὸν εὐγενῆ κύριόν του καὶ τοὺς ἀξιοτίμους προσκεκλημένους του, ἐφόρεσε τὸν λευκὸν τοῦ χιτῶνα καὶ τὸν ἐορτάσιμον ἐπενδύτην του.

— Δός μας κρασί, τῷ εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

Καὶ πάντες ἤρχοντο κραυγάζοντας:

— Κρασί, κρασί, κρασί!

— Ἄς γεμίσῃ τὸ τραπέζι μὲ μπουτίλιαις! διέταξεν ὁ ἐστιάτωρ.

— Ἀπόψε θ' ἀδειάσωμεν ὄλην τὴν οἴναθῆκην! εἶπεν ὀξυφώνως ὁ Βιβόλλης.

Ἦρχοντο ἤδη ἀθερμαίνοντα αἱ κεφαλαὶ καὶ ἠδύνατό τις νὰ προεικασθῇ ὅτι τὸ δεῖπνον θὰ μετετρέπετο εἰς ὄργια. Ἐπὶ δύο ὥρας ἐκένωσαν πολλὰς φιάλας, ἐκάστου αὐτῶν πληροῦντος κατὰ βούλησιν τὸ ποτήριόν του καὶ ἀναμιγνύοντος ἀνεπαισθήτως βορδιγάλιον μετὰ βουργονδίου οἴνου.

Καὶ ὅμως τὸ σύνοφρον μέτωπον τοῦ ὑποκόμητος δὲν ἐφαιδρύνετο· ἐὰν δὲ οἱ συνδιαιτημόνες αὐτοῦ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ παρατηρήσωσι τι, θὰ ἐνόουν ὅτι τὸ βλέμμα του ἐνέφαιεν ἀγωνίαν. Τεταραγμένος καὶ ἀνυπόμονος ὁ Σανζάκ δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἐν τῇ θέσει του, ἐνόμιζε δὲ τις ὅτι ἐκάθητο ἐπὶ ἀκανθῶν. Ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠγείρετο καὶ μεταβαίνων εἰς αὐτὸ ἐκύπτε τὴν κεφαλὴν ἔξω, τείνων τὸ οὖς, καὶ τὸ βλέμμα του διασχίζον τὸ σκότος ἀνεζήτει εἰς αὐτὸ ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων, ἐνῶ οἱ φίλοι του ἐξακολουθοῦντες νὰ πίνωσιν, ἐγέλων, ἐψάλλον, ἐκραύγαζον καὶ ὠμίλον πάντες ὁμοῦ, ὁ δὲ Δελουβιέ μετὰ παραφωνίας, ἥτις προῦκάλει ρῆγος εἰς τὸν ἀκούοντα ἦδεν ἐξυμνῶν τὸν πινόμενον οἶνον.

Οὕτω δὲ οἱ δαιτυμόνες δὲν παρετήρουν ὅτι ὁ ὑποκόμης ἦτο λίαν ἀφηρημένος· αὐτοὶ ὅλονεν ἔπινον, τὸ δὲ πνεῦμά των ἐπληροῦτο ἀτμῶν μέθης.

Πλειστάκις ἤδη ὁ ὑποκόμης ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ παράθυρον ἵνα παρατηρήσῃ.

Ἀψφνης ἀνερρίγησε καὶ ἐκύψε περισσότερον, μεθ' ὅλον δὲ τὸν ὀπισθεν αὐτοῦ γινόμενον θόρυβον ἤκουσε βηματισμούς ὀλίγον μακρὰν τοῦ περιβόλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ δάσους.

Μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τιμῶν οἱ βηματισμοὶ οὗτοι ἐγένοντο εὐκρινέστεροι, τότε δὲ ὁ ὑποκόμης εἶδεν ἐν τῷ λευκόφωτι δύο σκιας ἀνθρώπων, οἵτινες εἰσῆλθον ὀπισθεν τῶν δένδρων, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἤκουσεν ἀνοιγομένην τὴν θύραν τοῦ περιβόλου. Τῇ φραγᾷ ταύτῃ δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ, καὶ τὰ βλέμματά του ἀπήστραψαν.

— Ἐκεῖνοι εἶναι! ἐψιθύρισε ἐπέτυχαν.

Καὶ μὴ ἔχων πλέον νὰ παρατηρήσῃ ἔξω ἔπκλεισε τὸ παράθυρον.

— Τώρα ἄς ὑπάγω εἰς τὴν ἄλλην, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν ἀπαισίως, ἐνῶ φρικαλέον μερδιᾶμα συνέσπα τὰ χεῖλη του. Καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ τι εἰς τοὺς κραιπαλῶντας φίλους του, οἵτινες ἄλλως οὐδόλως ἐμερίμωνν περὶ αὐτοῦ τότε, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, καὶ διαβάς διὰ δωματίου εἶτα διὰ διαδρόμου ἤνοιξε θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς δωμάτιον, τὰ παράθυρα τοῦ ὁποίου στερεῶς κεκλεισμένα ἐκείντο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τῆς οἰκίας.

Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, τὸ φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας, ὠδήγησε πρὸ μιᾶς ὥρας ὁ Κοκὰς τὴν κόμησσαν, ἀπὸ ἐξήγαγεν αὐτὴν ἐν τοῦ Πύργου τῶν Κυριῶν. Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ κατέκειτο ἀπὶ ἀνακλιντροῦ ἀκίνητος καὶ ἐν παντελεῖ ἐκλύσει τῶν δυνάμεων αὐτῆς. Ὁ ὑποκόμης ἠδυνήθη νὰ πλησιασθῇ πρὸς αὐτὴν, χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ.

— Κυρία κόμησσα, τῇ εἶπεν, ἐγὼ εἶμαι.

Τότε ἀνεσκήρτησεν αὐτὴ, ἠγείρε τὴν κεφαλὴν καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ὑποκόμητος τὰ φλογερά αὐτῆς βλέμματα.

— Ἀλήθεια, εἶπεν, ἐπειδὴ μὲ ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν μου καὶ μὲ ἔφεραν ἐδῶ, ἐχρεώσθην νὰ περιμένω νὰ σὲ ἴδω ἀπόψε.

— Γνωρίζεις διατὶ ἔρχομαι;

Ἡ νεκρὰ γυνὴ εἰκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Κύτταξε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι αὐτό.

— Λοιπὸν;

— Ὑπάρχει ὡς βλέπεις, ὅτι χρειάζεται διὰ νὰ γράψῃ κἀνεὶς.

Ἡ κόμησσα ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς ἀνατίνασα τοὺς ὤμους.

— Ἐλένη, ἐπανέλαβε σφίγγων τοὺς ὀδόντας, μία στιγμὴ μόνον σοὶ μένει διὰ νὰ λάβῃς τὴν ἀπόφασίν σου.

— Τὴν ἀπόφασίν μου τὴν ἔλαβον.

— Ἐλένη, μὴ μὲ ὠθεῖς εἰς ἔσχατα μέτρα· ἀναμνήσθητι τὸ παρελθόν, τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην ἐποχὴν, καθ' ἣν ἠγαπώμεθα.

— Αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος μὲ προσφυλάσσει καὶ μὲ ὑπερασπίζει ἐναντίον σου.

— Δὲν ἐλησμόνησες τοὺς χθεσινούς μου λόγους, ἀνταπήνησε βαρυφώνως σοὶ εἶπον τί θὰ πράξω, ἐὰν μὲ ὠθήτῃς εἰς τὸ ἔπακρον, καὶ σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τὸ πράξω. Naί, ὁ ἔρωσ μου παρκαγωριζόμενος καὶ γινόμενος μισητὸς θὰ μεταβληθῇ εἰς ἀμείλικτον μῖσος. Τίποτε δὲν θὰ γνωρίζω πλέον, θὰ ἦμαι ἀσπλαγχνος καὶ τίποτε δὲν θὰ μεἀναχαιτίσῃ, οὔτε ὁ φόβος, οὔτε αἱ κρυχαὶ. οὔτε τὰ δά-

κρα. Θά καταστήσω δὲ μέχρι κακουργήματος διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὴν περιφρόνησίν σου!

Ἡ κόμησα δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐνώσασα τὰς χεῖρας ἀνέτεινεν εἰς οὐρανὸν τὸ περίλυπον αὐτῆς πρόσωπον.

— Ἐπαναλαμβάνω νὰ εἶπω, ἐξηκολούθησεν, ὅτι μίαν μόνον ἔχεις στιγμήν, καὶ θά ἦναι παραπολύ ἀργά ἐὰν μὲ ἀφήσῃς νὰ ἐξέλθω.

— Δὲν θά βλάψῃς τὴν κόρην μου, εἶπε πεποιθότως.

— Ἄ! τὸ πιστεύεις αὐτό;

— Δὲν θά βλάψῃς τὴν κόρην μου, ὄχι, διότι τὸ κακούρημα σὲ τρομάζει, ἀλλὰ διότι δὲν θέλεις νὰ γείνης κακούργος, χωρὶς νὰ ἔχῃς ἴδιαν ὠφέλειαν. Ὅχι, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε ἡ θυγάτηρ μου, ἐγὼ δὲ θά ὑποστῶ πᾶσάν σου τὴν λύσαν. Λοιπὸν ἐμὲ δύνασαι νὰ μὲ κάμῃς ὅ,τι θέλεις, νὰ μὲ ὑποβάλῃς εἰς διάφορα μαρτύρια δι' ὄλων τῶν τρόπων, τοὺς ὁποίους γνωρίζεις, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτύχῃς τίποτε; Δὲν θά καταστήσῃς τὴν κόμησάν Δελασέρ συνένοχον τῶν αἰσχυρῶν σου σκευωριῶν!

— Εἶσαι λοιπὸν πεπεισμένη ὅτι ἠθέλησα νὰ σὲ τρομάξω διὰ ματαιῶν ἀπειλῶν;

— Ναί.

Καὶ τὰ χεῖλη τοῦ ἐμειδίασαν πάλιν ἀπεισίως.

— Λοιπὸν, εἶπεν, ἀπατάσαι. . . Σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι ἐμελλον νὰ προσκαλέσω ἐκδητημένους νέους νὰ διανυκτερεύσωμεν ἐνταῦθα· προσεκάλεσα τέσσαρας, καὶ ἦλθον. . . Εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὴν τράπεζαν σχεδὸν μεθυσμένοι καὶ γελῶσι, τραγωδοῦσι, φωνάζουσι, πίνουσι καὶ κάμνουσι καταχθόνιον θόρυβον, περιμένοντες τὴν ἐκπληξίν, τὴν ὁποίαν τοῖς ὑπεσχέθην. Ἠξέυρεις περὶ τίνος ἔννοῶ.

» Σκέπτεσαι ἴσως ὅτι σὲ ἀπατῶ ἀκόμη, ὅτι δὲν ἔχω προσκεκλημένους, διότι οὔτε τὰ ἄσματα αὐτῶν ἀκούεις, οὔτε τοὺς καγχασμούς. Λοιπὸν, χωρὶς νὰ ἔχῃς διὰ τοῦτο ἀνάγκην ν' ἀνοίξῃς καλὰ τὰ αὐτιά σου, θ' ἀκούσῃς τώρα.»

Καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν τοῖχον ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ ἐλατηρίου ἐξ ἐλεφαντόδοντος, ἐπίεσε τοῦτο ἀρκούντως ἰσχυρῶς, καὶ ἀμέσως πράγματι θόρυβος ἀκολασταίνοντων, συνοδονόμενος ὑπὸ συγκρούσεως ποτηριῶν καὶ καταπνιγόμενος ἐνίοτε ὑπὸ θορυβωδῶν καγχασμῶν, ἔφθασε μέχρι τῆς κομῆσεως.

— Ἐὰν οἱ προσκεκλημένοι μου ἦσαν ἡρεμώτεροι, ἐπανέλαθεν ὁ ὑποκόμης, ἐὰν συνδιελέγοντο ἡσύχως, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται τώρα νὰ πράξῃς, θά ἤκουες εὐκρινῶς πᾶν ὅ,τι λέγουσι.

Καὶ ἐπίεσε πάλιν, ἀντιστρόφως ὅμως, τὸ ἐλατήριο, καὶ ἀμέσως ἀποκατέστη σιωπῇ.

— Αἱ σήμερον κατασκευασμένοι οἰκίαι, ἐξηκολούθησε, δὲν γίνονται ὅπως ἄλλοτε. Ἄλλα χρόνια, ἄλλα ἦθη, ἄλλαι συνήθειαι· αἱ ἀνάγκαι δὲν εἶναι πλέον αἱ αὐταί, καὶ αἱ ἀρχαῖαι ἐπινοήσεις ἐμείναν κατὰ μέρος γενομένων ἀποδεκτῶν νέων ἀπαίτησις τοῦ συμμοῦ. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ κατακρίνω τὰς σημερινὰς οἰκοδομὰς λέγω μόνον ὅτι αἱ πρῶτα εἶχον τὰ καλὰ των, καὶ ἀπόδειξις τοῦτου εἶναι ὅτι μοὶ χρησιμεύουσι σήμερον.

Ἐκ τοῦ δωματίου τούτου εἰς τὸ ὁποῖον εὐρισκόμεθα, χάρις εἰς εὐφυῆς σύστημα ἀκουστικῶν σωλῆνων, ἀκούει τις πᾶν ὅ,τι λέγεται εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια τῆς οἰκίας, ὅταν διὰ τίνος μηχανισμοῦ ἀνοίξῃ τὸν μεταδίδοντα τοὺς ἤχους σωλῆνα· καὶ τούναντιον δύναται τις νὰ ὁμιλῇ ὑψηλοφώνως καὶ νὰ κραυγάζῃ μάλιστα, χωρὶς νὰ ἀκούῃ ἄλλος ἔξωθεν, καθόσον ἡ φωνὴ ἀποπνίγεται ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων τοίχων.

» Τὸ μέρος τοῦτο λέγουσιν ὅτι ἦτο ἐντεκτῆριον κυνηγετικόν, ὅπου μεγιστάνες τῆς τότε ἐποχῆς καὶ εὐγενεῖς κυρίαὶ συνηγνῶντο πιθανῶς ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γυναικῶν των καὶ τῶν συζύγων των, ἀλλ' ὑπάρχει λόγος νὰ ὑποθεσώμεν ὅτι ἡ οἰκία αὕτη ἀνηγέρθη δι' ἄλλην χρῆσιν· βεβαίως δὲν ἐκτίσθησαν ἄνευ λόγου ἐκ τῶν πλαγίων οἱ δύο πύργοι τῆς. Κλίμακες κρυφαί, θύραι ἀόρατοι, μυστικοὶ διάδρομοι, τίποτε τέλος δὲν λείπει.

» Ἀλλὰ μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠξέυρω διατὶ σοὶ ὁμιλῶ περὶ τοιούτων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα προφανῶς δὲν σ' ἐνδιαφέρουσι ποσῶς. Ἐπανέρχομαι εἰς τὸ θέμα μας. Οἱ προσκεκλημένοι μου εἶναι ἐκεῖ, καὶ ἠρνήθη μὲν ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτῶν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ἡ ἀπουσία μου δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ἐπ' ἀόριστον· ἅμα μὲ ἴδωσι, θά μὲ ἀναγκάσωσι νὰ ἐκπληρώσω τὴν πρὸς αὐτοὺς ὑπόσχασίν μου. Λοιπὸν θά γείνη ἢ δὲν θά γείνη ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σοὶ εἶπα; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ· ἐπαναλαμβάνω δὲ νὰ σοὶ εἶπω καὶ τοῦτο: Ἐὰν θέλῃς νὰ σώσῃς τὴν θυγατέρα σου, εἶν' ἀκόμη καιρὸς· ἀπαξ ὅμως ἐξέλιθω θά ἦναι παραπολύ ἀργά. Ἀπεφάσισε;

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ κόμησα μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

ΚΗ'

Ἡ ἐκπληξίς.

Τρόμος μανίας κατέλαβεν ἀμέσως τὸν ὑποκόμητα, οὗ ἠλλοιώθη μὲν τὸ πρόσωπον, ἦσαν κατέρρευθοι οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ βλέμμα του ἐξέφρασεν ἀπαίσιον ἀγριότητα. Τοσοῦτον δὲ ἀποτρόπαιος τὴν ὄψιν ἦτο, ὥστε ἡ κόμησα ὠπισθοδρόμησε μετὰ ρίγους.

— Λοιπὸν, ἔστω, εἶπεν ὁ ἄθλιος μετὰ συριζούσης φωνῆς· δὲν σοῦ ζητῶ τίποτε πλέον, ἀλλὰ θά λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐντροφήσω εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου. . . Ἡ κόρη σου εἶναι καταδεδικασμένη! . . .

Ἡ ἀτυχῆς μήτηρ ἠνωρθῶθη τεταραγμένη καὶ τρέμουσα ὑπὸ φόβου.

— Ἄ! ἀνέκραξε· δὲν εὐρίσκω τίποτε τίποτε νὰ εἶπω, τὸ ὁποῖον νὰ ἐρμηνεύῃ τὴν ἰδέαν μου, καὶ νὰ ἐκφράξῃ τὴν ἀποστροφήν. τὴν ὁποίαν μοὶ ἐμπνέεις! Δὲν ἠξέυρω ποῖοι εἶναι αὐτοί, τοὺς ὁποίους προσεκάλεσεσ ἐδῶ, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἀντάξιοί σου, ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἄτιμοι, θά πτοηθῶσι, θά τρομάξωσι καὶ δὲν θά θελήσουν νὰ διαπράξουν τὴν ἀγενῆ αὐτὴν πράξιν, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ ἀπειλεῖς, ἀλλὰ θά ἔχωσι τὸ θάρρος νὰ ρίψωσι κατὰ πρόσωπόν σου τὴν περιφρόνησίν των!

— Βαυκαλίσου λοιπὸν μὲ τὴν ἰδέαν αὐτὴν, ἐὰν αὕτη δύναται νὰ καταπραύνη τὰς

μητρικὰς σου ἀγωνίας. Ἔλα, γνωρίζω ἐγὼ τοὺς προσκεκλημένους μου, καὶ ἀκριβῶς τοὺς ἐξέλεξα, διότι τοὺς γνωρίζω. Αὐτοὶ νὰ φοβηθῶσι; Ἔλα δά, αὐτοὶ νὰ πράξουν ὅ,τι θέλω ἐγὼ! Ἄκουσε· καὶ ἂν ἀκόμη βλέποντες τὰ δάκρυα τῆς κόρης σου καὶ αὐτὴν σπασμωδικῶς παλαίουσαν ἐξ ἀπελπισίας, συνελάμβανον οἶκτον δι' αὐτὴν· ἠξέυρεις τί θά πράξω τότε; Λοιπὸν θά σοὶ τὸ εἶπω· θά τοῖς εἶπω κατὰ πρόσωπον: Εἶσθε ὅλοι βλάκες καὶ ἀνανδροὶ! Καὶ τότε ἐγὼ, ἀκούεις, κόμησα Δελασέρ; ἐγὼ θά λάβω τὴν θυγατέρα σου!

Ἡ ἀτυχῆς μήτηρ ἀφῆκε φοβερὰν κραυγὴν καὶ καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον:

— ὦ! τί τέρας εἶναι αὐτό! εἶπε στενάζουσα.

Ὁ ἄθλιος ἐκάλυψεν αὐτὴν διὰ τοῦ μῖσος καὶ σκληρότητα ἀποπνέοντος βλέμματός του.

— Ἄκουσε ἀκόμη, ἐπανέλαβε. Θά μείνης κλεισμένη εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, διότι θέλω νὰ παρασταθῆς εἰς τὸ δῶμα· δὲν θά βλέπῃς, ἀλλὰ μόνον θ' ἀκούσῃς, ἐὰν δὲ ἦσαι προσεκτικὴ, οὐδεμία σκηνὴ θά σοῦ διαφύγῃ. Θ' ἀκούσῃς τὰς κραυγὰς τῆς κόρης σου, εἰς τὰς ὁποίας θ' ἀποκρινῶνται οἱ τέσσαρες μέθυσοι διὰ καγχασμῶν καὶ φωνῶν, θ' ἀκούσῃς τὰς καθικετεύσεις τῆς, τοὺς σπαρκατικούς ὀλυφουμούς τῆς, εἰς τοὺς ὁποίους θ' ἀποκρίνηται διὰ τῶν ἐρωτικῶν λόγων καὶ τῶν φλογερῶν φιλημάτων ἐκείνος ὅστις διὰ λαγοῦ θά τὴν λάβῃ καὶ θά γείνη κύριος αὐτῆς. . . .

» Ναί, ναί, θ' ἀκούσῃς ὅλ' αὐτά, σὺ δὲ εἰς μάτην θά φωνάζῃς, διότι τῆς φωνῆς σου μόνον τὸν ἦχον θ' ἀκούσῃς· εὐρισκομένη δὲ τότε εἰς τὴν ἀδυναμίαν νὰ πράξῃς τι, παράφορος ὑπὸ τῆς θλίψεως, θά συστρέφῃς τὰς χεῖρας, θ' ἀποσπᾷς τὴν κόμην καὶ θά σχίξῃς τὸ πρόσωπον μὲ τοὺς ὄνυχας.

» Ὅταν τὰ πάντα τελειώσουν, ἡ θυγάτηρ σου θά ἔμβῃ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ σὺ εἰς τὴν ἰδικὴν σου. Αὐριον ἡ οἰκία θά μείνη ἔρημος· ἡ δὲ κόμησα Δελασέρ καὶ ἡ κόρη τῆς θά κλεισθῶσι ζῶσαι, ἡ μὲν εἰς τὸν Πύργον τῶν Κυριῶν, ἡ δὲ εἰς τοῦ Ἰέρκου, αἱ ὁποῖαι εἶναι δύο λίθινα νεκρικά φέρετρα, καὶ ἐκεῖ θ' ἀποθάνουν βασιανίζόμεναι ὑπὸ τῆς πείνης καὶ ὑπὸ φρικτῶν ἀγωνιῶν, κάνεις δὲν θ' ἀκούσῃ νὰ γίνεταί πλέον λόγος περὶ αὐτῶν, κάνεις δὲν θά μαθῇ τί ἀπέγειναν, διότι οἱ παλαιοὶ τοῖχοι τῆς οἰκίας αὐτῆς θά μείνουν ἄφωνα καὶ κάνεις δὲν θά δυναθῇ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστικὸν τῆς φοβερὰς αὐτῆς νυκτός.»

Μετὰ τοὺς φρικτῶδεις τούτους λόγους ὁ ἄθλιος ἐπίεσε τὸ ἐξ ἐλεφαντόδοντος ἐλατήριο, ὁ ἀκουστικὸς σωλῆν ἠνοίχθη καὶ ἀμέσως ἔφθασαν εἰς τὰ ὦτα τῆς κομῆσεως αἱ φωναὶ τῶν κραιπαλούντων, οἵτινες κτυπῶντες τὰ ποτήρια ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀνεμίγνυον μετὰ τοῦ κρότου καὶ τοῦ ἤχου τούτων τὰς κραυγὰς των:

— Σανζάκ, Σανζάκ, Σανζάκ!

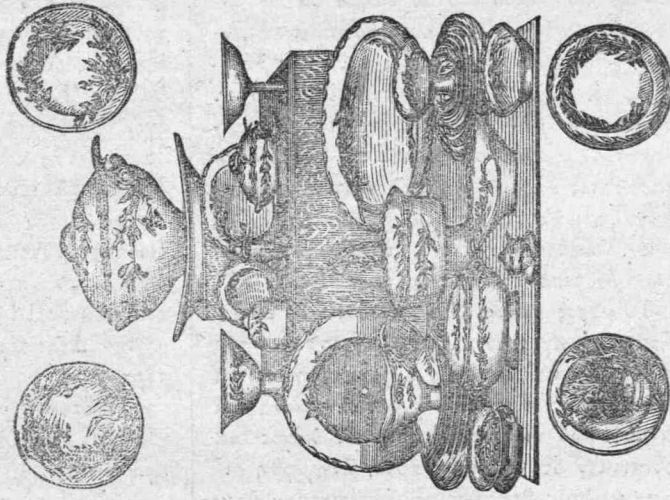
[Ἔπεται συνέχεια.]

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE

125 Rue d'Orléans 125.

On a apporté

Les plus beaux, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe.—Service de table.—Services a thé.— Prix Fixe.



ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

ΛΟΥΒΡ

125 'Οδός Αιόλου 125.

Εκουμεύθησαν

Αθήναι, Πολύτατοι, μεγάλη συλλογή κρυσταλλίνων σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών εκ Πορσελάνης και φαΐαν, πλούσια συλλογή κομφοτοχηγμάτων.— Μαχαιροπήρουνα, σύνολα τέτοιου, σύνολα τραπέζης — Τιμὰι ὀριζόμεναι.

ΕΙΣΠΟΡΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλούνται ἐν τῷ γραφεῖῳ, ὁδὸς Πρασσέτου, ἀριθμὸς 10, ἐντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	(άν. —	7.00π	3.40	5.05μ	
	(άν. 10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινά	(ἄφ. —	8.50	5.18	7.15
				7.25	(άν. —	8.55	5.24	6.40π	
'Ακράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	—	Πάτραι	(ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
	(άν. 12.59	6.00π	5.10	—	(άν. 7.45π	11.50	—	4.10μ	
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Αἴγιον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
	(ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	'Ακράτα	(ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
Πάτραι	(άν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	(άν. 10.39	2.02	6.20π	—	
Λεχαινά	(ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	(ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—	
	(άν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	(άν. 1.25	4.10	—	12.00*
Πύργος	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	'Αθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
'Ολύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.00	Πειραιεύς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Ναύπλιον	άν. 6.30π	9.45π (2)
'Αργος	ἄφ. 2.20	3.50	Τρίπολις	" 8.45	12.15
Καβάσιαν	" 3.00	4.25	'Αργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιαν	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιαν	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἔξ ἀμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην. 13

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαί μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμὰι μέτρια.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθίβεται μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κορᾶσια.— Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — 'Αθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φακόλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μαστουριῶν, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

'Αθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ :

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert
et Cie Angouleme, Paris.
F. Rolinger Meidline et Lassner et Ascher Wien

'Εκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἶδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἶδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμὰι μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η
Πλατεῖα Ὀμονοίας, ΗΒΗ
Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 'Οδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ὈΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ



* Ἄνευ τοῦ ὀποῖου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησίαν.

Διδοσκαλίαν δωρεάν.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.